

Особено ценни сведения за неговата личност дава д-ръ Н. Миховъ, съ когото Пенчо Славейковъ се е сближилъ много презъ 2¹/₂ годишната имъ съвмѣстна служба въ Народната библиотека. Това време голѣмиятъ нашъ библиографъ опредѣля като „най-свѣтълъ моментъ“ отъ живота си, „единъ дълъгъ празникъ“. Човѣкътъ, който минавалъ за гордъ нитчеанецъ, въ сжщностъ билъ извънредно мекъ и мило-стивъ, готовъ да изсипе всичко, каквото е ималъ въ ржката на оногова, който го замолѣлъ за услуга. Детски безпомощенъ въ паричнитѣ си разходи, той е страдалъ постоянно отъ това и се е нуждаелъ просто отъ опекунъ въ това отношение. Завистьта му е била органически чужда — радвалъ се е отъ сърдце на всѣко ново дарование, какъвто е случаятъ съ Яворова, но е ненавиждалъ претенциозната посрѣдственостъ и дребнавостъ.

Винаги е бивалъ независимъ, неспособенъ да направи каквато и да е концесия съ съвѣстѣта си, показващъ една „ударна прѣмота“ и необикновена смѣлостъ. Тамъ, кждето е билъ, обаче, неосведоменъ, несигуренъ въ знанията си, охотно е приемалъ упжтвания и съвети. Крайниятъ индивидуалистъ, който презираше тълпитѣ, билъ пожелалъ нѣколко месеца преди уволнението си да напише работнически маршъ, като поискалъ отъ Михова да му даде сборки съ работнически пѣсни, а като директоръ на Народния театъръ, шестува начело на шумни тълпи изъ Македония и имъ говори импровизирани речи. За това свидетелствува и Мара Бѣлчева: „А има врѣва и шумъ, които той обичаше: грамаднитѣ тълпи на 14.VII въ Парижъ или празника на обединението въ Римъ. Особено викътъ и навалицата на македонскитѣ градове, въ които